

1992– Jan de Vries GTI

Inmiddels had ik Jan de Vries van GTI Leeuwarden leren kennen en we konden goed met elkaar opschieten. Toen ik hem een keer trof op de bedrijvencontactdagen in Leeuwarden, een beurs voor bedrijven uit het hele noorden van het land, wilde hij me even voorstellen aan Perdok van GTI.

Maar heel vreemd, toen we bij de stand aankwamen en Jan hem even wenkte, zag Perdok mij en dook min of meer weg en was achter in de stand bezig. Jan liep naar hem toe om te vragen of hij niet even met mij wilde kennismaken, maar hij bleek dat niet te doen. Jan kwam verbaasd terug en vertelde later dat hij dat vreemd vond, als commerciële man maakte je toch altijd met zoveel mogelijk mensen kennis, dat is relationeel bezig zijn.

Hij vroeg nog of ik ooit ruzie met Perdok had gehad.

‘Nee, zeker niet, ik ken die man niet eens. Dus hoe zou ik dan iets verkeerd gedaan kunnen hebben?’ En dan nog, ik ben een heel sociaal mens en niet iemand waar je direct ruzie mee krijgt. We lieten het hoofdschuddend maar zitten.

Maar later dacht ik er nog wel eens aan. Wat zou ik dan verkeerd gedaan kunnen hebben? Ik vroeg het nog eens aan Jan Fontein, de manager Bouw bij IHN, maar die wist het ook niet. Er waren geen problemen met GTI. Hij vroeg het later zelf aan Perdok, maar die ontkende dat er iets was

1995 - Perdok

Op een avond belde Jan de Vries mij op over een goede kennis van hem, Perdok. Hij zocht een nieuwe baan en Jan had hem naar mij doorverwezen, zodat ik hem als headhunter misschien ergens kon plaatsen of in ieder geval wat adviezen kon geven. Dus vertelde ik Jan dat die Perdok mij dan maar even moest bellen voor een afspraak. Hij belde, maar sloeg mijn uitnodiging om even in Hotel Drachten te gaan praten eerst af. Hij stuurde vreemd genoeg ook geen CV. Heel merkwaardig allemaal, want als je wat wilt, zul je een CV moeten laten zien natuurlijk. Dus ik liet het dan ook zitten verder. Ik had hem wel gewezen op mijn kandidatenbestand dat hij via internet kon benaderen en dat uitsluitend voor mij in te zien was.

Toen Jan de Vries mij later vroeg hoe het met Perdok afgelopen was, vertelde ik hem dat die nog geen afspraak wilde.

‘Vreemd’, zei Jan. ‘Maar ik heb hem nooit zo kunnen begrijpen. Ik zal nog eens met hem praten, want hij zou jou nog iets vertellen.’

Weer een paar weken later had Jan contact met Perdok gehad en hij zou mij nu toch bellen voor een afspraak. En weer noemde Jan dat hij mij iets zou vertellen.

Perdok belde me en we hadden nu toch een gesprek in Hotel Drachten, waar ik hem wat adviezen gaf en beloofde om ook naar een positie voor hem uit te kijken.

Tijdens het gesprek kwam nog ter sprake dat Perdok bij Van der Heide had gewerkt vroeger en hij keek me daarbij wat nadrukkelijker aan. Vreemd. Ik wist dat ik daar vroeger, tijdens de bouw van mijn huis, materialen weghaalde en dat zijn personeel de waterleiding en de verwarming bij mij hadden aangelegd, maar ik vond dat nu niet iets om over te beginnen, dus ging ik er niet op in en begon over de verdere adviezen.

‘En? Heeft Perdok het je verteld?’ vroeg Jan de Vries toen ik hem later trof.

‘Wat zou die me dan verteld moeten hebben?’ vroeg ik. ‘We hebben gewoon zijn CV doorgenomen en ik heb hem verteld wat hij zou kunnen doen en ik zou het verder in de gaten houden als ik iets voor hem zou tegenkomen, meer niet.’

‘Nou, dat is merkwaardig’, zei Jan. ‘Hij zou jou iets vertellen.’

‘Wat is dat dan?’ vroeg ik Jan, nu toch wel nieuwsgierig geworden, want dat moest dan iets anders geweest zijn dan zijn CV.

‘Dat is een zaak voor Perdok zelf’, zei hij en begon snel over iets anders.

Een paar weken later belde Rieks Perdok mij en vroeg of ik al wat voor hem had.

‘Nee, zo snel kan dat niet en de kans dat ik iets voor je heb is zuiver toeval. Ik ga nooit op zoek voor mensen, dus je kunt het best zelf contacten leggen met mensen. Ik zal moeten wachten tot ik een opdracht heb of toevallig wat hoor.’

Hij zou verder kijken, maar wat later belde hij weer en was zelfs boos. ‘Ik geloof er niets van dat je niets voor mij weet. Volgens mij is er iets anders aan de hand en is dat de oorzaak’, zei hij.

‘Wat zou dat dan moeten zijn? Als ik iets vind, dan kan ik er geld mee verdienen, dus waarom zou ik dat dan niet doen?’

Hij sputterde een beetje tegen, maar moest er toch wel genoegen mee nemen. Ik vond het maar vreemd. Ik praatte gratis met hem en gaf hem adviezen en nu was hij boos omdat hij dacht dat ik voor hem op

zoek ging. Merkwaardige mensen allemaal. Ik zette het uit mijn hoofd.

Na een bijeenkomst van de Commerciële Club Friesland in Lauswolt, vroeg ik Jan de Vries of hij zin had om nog even met me mee te gaan voor een borrel. Daar had hij wel oren naar en we gingen naar ons huis in Drachten.

Toen we daar even om het huis liepen om dat te bekijken, zei hij plotseling dat hij vroeger ooit hier in de Sydwende geholpen had met de bekleding van een gevel. Er moest nog wat hout op.

‘O, weet je nog waar dat was? Want ik heb hier ook mensen aan het werk gehad bij de bekleding van de gevels.’

‘Nee, het zag er toen heel anders uit dan nu, dus dat weet ik niet meer.’

Dat klopte wel, het groen was hier veel groter en hoger geworden, dus dat herkende je niet meer.

We dronken nog een glas whisky samen, voordat hij weer naar Leeuwarden ging. Pas jaren later zou ik me dat gesprek weer herinneren.

1995 - Jan en Jannie de Vries

We gingen steeds meer om met Jan en Jannie de Vries. Regelmatig gingen we gezamenlijk uit eten en we konden goed en veel praten onderling.

Op een avond kwamen ze bij ons thuis op bezoek en onze kinderen waren er natuurlijk ook.

‘Wat hebben jullie verschillende kinderen’, zei Jannie spontaan. ‘Ze lijken helemaal niet op elkaar. En Jorrit lijkt sprekend op Perdok, de baas van Jan en Arne zou zo een zoon van Jan zelf kunnen zijn!’

Wies en ik lachten er maar om, want dat moest zuiver toeval zijn.

Wies was nooit vreemdgegaan en zou dat ook nooit willen. Ze hield van mij en wilde alleen van mij kinderen. Maar ik dacht er nog wel even over na. Ze had gelijk, Arne leek inderdaad een beetje op Jan. Dezelfde krullen en hetzelfde gezicht. En Jorrit heb ik nooit op mij vinden lijken. Hij was ook qua karakter anders dan ik. Die Perdok had ik weleens gezien toen ik hem sprak over een andere baan en ja, Jorrit leek sprekend op hem.

We dronken een borrel en gingen uit eten bij het Spijshuis in Boornbergum, een heel goed restaurant waar Jan en Jannie nog nooit geweest waren.

We hadden het weer gezellig samen en vonden dat we het gauw nog eens moesten doen.

1997 - GTI Holding

Via Jan de Vries kreeg ik de naam door van het Hoofd Personeelszaken van GTI Holding in Bunnik, de heer Bijer. Volgens Jan moest ik daar eens even mee bellen, omdat ze in Roden naar een goede man zochten voor directeur Installaties Industrie. Men zocht een topper en hij had mijn naam al genoemd als goede headhunter daarvoor.

Hij had ook al eens verteld dat die Perdok, waar ik geen opdracht voor had gehad en dus niet had kunnen plaatsen, nu zijn baas was geworden. Hij had zelf de naam genoemd toen zijn baas Piet Barnhoorn ernaar vroeg. Jammer, dacht ik toen nog, Jan had de opdracht ook aan mij kunnen geven, dan had ik iemand kunnen zoeken.

Maar dit was toch erg aardig. Ik belde en kreeg zowaar direct een afspraak in Bunnik. We praatten wat en ik zei dat ik wellicht wel een goede man wist. Ik dacht aan Wim Klok, die ik al eens eerder had gesproken en een heel goede indruk op mij had gemaakt. Maar dat zei ik natuurlijk niet tegen de heer Bijer. Hij was onder de indruk en wilde samen met mij een afspraak met de directeur van Roden, Perdok dus. Dat ik die al eerder had gesproken, was ik al min of meer vergeten, hoewel de naam me wel bekend voorkwam.

Ik vond het prima en zei dat ik intussen mijn man zou polsen of hij zin had in die positie. En dat bleek het geval.

Maar Perdok bleek mij niet te willen spreken. Ik moest met Koeling, een medewerker personeelszaken, spreken. Een heel ander niveau dan Bijer en Perdok. Heel vreemd.

Later hoorde ik van de heer Bijer dat Perdok had gezegd dat hij mij kende en niet met me wilde spreken. Hij kende Wim Klok ook al en wilde niet betalen voor iemand die hij al kende. Het leek wel of Perdok boos op me was, omdat ik hem niet aan een baan had geholpen vroeger.

Nu kennen de meeste opdrachtgevers hun nieuwe man al wel, dat is bijna altijd zo in een klein wereldje als in het noorden. Maar dat maakte Perdok niets uit. Ik heb nooit een cent gezien.

Ik vroeg me later af of het nog iets te maken had met het feit dat ik niets voor hem had gezocht en dat hij toen dacht dat het met iets anders te maken had. Maar hij had nooit gezegd wat dat andere dan was geweest.

Ing. H. Smedema

Copyright 2007 Hans Smedema Drachten